

OFFLINE NR.2 • 2018

FARVEL, P15

FARVEL
P15

Offline er et tidsskrift for
linjeforeningen Online.

REDAKTØR:

Andrea Bach
andrea.bach@online.ntnu.no

MARKED:

Marius Aarsnes
marius.aarnes@online.ntnu.no

ØKONOMI:

Margit Schefte

GRAFISK PROFIL:

Beate Hay Sandmo
Endre Ulberg
Håkon Halldal

LAYOUTANSVARLIG:

Sebastian Ellefsen

FORSIDE:

Elias Vågan
Endre Ulberg

MEDVIRKENDE:

Andrea Bach
Anniken Syvertsen
Aslak Hollund
Carl Erik Friedemann
Catriona Tørklep
Egil Uggerud
Elias Vågan
Endre Ulberg
Håkon Halldal
Hanne Brynildsrud
Maria Ivashentseva
Marius Aune
Peter Rydberg
Sebastian Ellefsen
Thomas Fernandez
Vebjørn Sletta

TRYKK:

Copy Cat
Opplag: 384
Dato: 14.05.2018

KONTAKT:

Redaksjonen, prokom
redaksjonen@online.ntnu.no
Sem Sælands vei 9
7491 TRONDHEIM
<https://online.ntnu.no/offline>

Redaktørens

Snøen har begynt å smelte, vinterskoa har blitt lagt bort og bleike nordmenn setter seg ut i lunsjpausen for å sluke opp de få timene med solstråler vi har. Det har blitt vår! Og vi vet alle hva som kommer med våren – eksamenstid. Ja, folkens, enten vi vil eller ikke, tiden har nå kommet for å bevise hva vi har lært dette semesteret. Jeg vet ikke med dere, men for min del har det gått vanvittig fort. Det var skolestart, bachelor, ekskursjonen, Gullblekka, enda mer bachelor og pofff! Plutselig var semesteret (snart) over. Jeg kommer aldri til å lære meg å ikke bli overrasket over hvor fort semestrene går. Og nå høres jeg ut som en gammel dame, godt jobba.

Det er mye som skjer for tiden. Det er sikkert ikke bare jeg som føler at ting er litt usikkert, og at det skjer mye forandringer. Det er liksom litt skummelt med forandringer. Kanskje det blir til det bedre, kanskje det blir til det verre. Hvem vet? Kanskje denne utgaven kommer ut når vi har flyttet ut fra P15? Jeg kan ikke skrive noe annet her enn spekuleringer, for jeg vet ikke så veldig mye selv. Uansett har denne utgaven av Offline blitt dedikert til P15, kontoret vårt og en æra som er over.

Dette er min siste utgave som redaktør, noe som er ganske rart og vemodig. Det har vært fire spennende utgaver, og det har vært tider med stolthet, usikkerhet, glede og litt irritasjon (som det sikkert er med de fleste verv). Jeg er sikker på at neste redaktør kommer til å gjøre en strålende jobb, så snart er det på tide å gi hatten videre. Lykke til med eksamenene, alle sammen! Og god sommer!

Andrea Bach
Redaktør, Offline

Innhold

6. Ekskursjonen 2018

Les om ekskursjonen til Sør-Korea!

10. En students bekjennelser

Skrekkhistorier fra kollektivet

12. FOMO

Sliter du også med frykt for å gå glipp av noe?

14. Farvel, P15

En æra er over, og vi sier farvel til P15

18. Online Reality

Ny teknologi, nye muligheter

20. Filmanmeldelser

Filmanmeldelser er tilbake, og denne gangen anmelder Offline apokalyptiske filmer!

22. How to Get Away with Lying

The Good, the Bad and the Liar

24. Caps Lock

Offlines sinnaspalte er tilbake

27. Pounded in the Butt

En reise inn i hjernen til forfatter Chuck Tingle

Det siste året har vært mer enn en smule urolig for Online. Nå har vi vært i femte etasje et lite øyeblikk og om ikke lenge skal vi flytte igjen. Får vi et sted å sitte i eksamenstiden? I skrivende stund er ikke dette avgjort enda. Min første styreperiode var i stor grad definert av samlokaliseringssaken og det ser ikke ut til at denne perioden vil bli noe annerledes. Som ny leder har jeg valgt å ha som prosjekt å gjøre Online bedre rustet til å håndtere det til tider meget frustrerende byråkratiet som omgir oss studenter på NTNU. Første steget i prosjektet blir da en oppdagelsesreise gjennom de mystiske systemene som skal sikre at vi studenter har noe å si for hvordan NTNU styres, nemlig studentdemokratiet.

Første stopp på reisen er Norsk lov om universiteter og høyskoler Kapittel 4. Studentenes rettigheter og plikter. Disse lovene legger blant annet ned vår rett til å opprette studentorganer som arbeider for å fremme våre interesser. Vi skal snakke mer om disse senere. Mest spennende er § 4-4. Studentenes representasjon i institusjonens organer. I denne paragrafen blir det lovfestet at i ethvert beslutningsmyndig organ ved et universitet eller høyskole skal minst 20 prosent av medlemmene være studenter. Dersom 20 prosent ikke utgjør mer enn ett medlem, skal det være minst to studentrepresentanter. Et rektorvedtak har besluttet at for NTNU skal de samme reglene gjelde også for rådgivende organ.

Så, ja, jo, ok, vi har innflytelse. Neste steg blir å se på hvordan studentdemokratiet ved NTNU er organisert. Vi kan starte på Studenttinget, som er NTNUs høyeste studentdemokratiske organ. De behandler saker som påvirker alle NTNU-studenter, og det kan være alt fra campuspolitikk til studieforskrifter. Neste hakk nærmere oss på informatikk er Studentrådene. Hvert fakultet har et eget studentråd som består av tillitsvalgte ved fakultetets institutter. Studentrådet er et rådgivende organ tilknyttet fakultetet. De skal ta initiativ overfor administrasjonen for å fremme studentenes interesser. Studentrådet vårt består av fire fakultetstillitsvalgte (FTV), en god håndfull instituttstillitsvalgte (ITV) og noen

STYRE- ORD

programtillitsvalgte (PTV). FTVene leder studentrådet og har ansvaret for å jobbe direkte mot fakultetet. ITV er hakket nærmere oss på bakken. De jobber mot IDIs administrasjon og fagstab. De bistår også de klassesstillitsvalgte (KTV) som er kontaktperson for hvert trinn.

Det var studentdemokratiet fra topp til bunn i veldig korte trekk. Hvis du vil ha en mer detaljert forklaring kan du ta en titt på wikien, der du kan finne en bedre oversikt. Ellers får du ha en flott dag videre. Helt til slutt slenger jeg med en liten litteraturanbefaling: The Last Question av Isaac Asimov.

ØNSKER DU Å GJØRE VERDEN TIL ET BEDRE STED?

HVIS DU TENKER JA, LES VIDERE

Vi er et av Skandinavias ledende digitalbyråer som skaper langsiktige verdier for våre kunder ved å kombinere strategisk forståelse med teknologisk lidenskap og kreative løsninger.

Hvis du synes dette virker interessant, se våre utlyste stillinger på knowit.no/karriere

knowit

Ekskursjonen 2018

Den 18. mars var 51 informatikkstudenter klare for årets ekskursjon til Sør-Korea. Noen timer på fly og litt mer jetlag senere, var vi ankommet Seoul.

2017 var et år fylt av stor politisk usikkerhet for Sør-Korea. Den forrige presidenten måtte gå av på grunn av korrupsjon, og ting ble vel ikke akkurat bedre med Trump i USAs spiss. Men den nye presidenten i Sør-Korea har åpnet for en bedre kommunikasjon med nabolandet Nord-Korea, ved blant annet å invitere dem med på vinter-OL. Mange av oss kjente kanskje litt på en usikkerhet ved å reise til dette landet, men ting går jo som regel bra. Vi var klare for å lære mer om teknologi i Sør-Korea.

Annyeonghaseyo, Seoul!

Vi ankom Seoul mandag kveld. Sonja, som også var med som guide i fjor, møtte oss på flyplassen for å ta oss med til hotellet. Regnbuebussen fra i fjor var også med, som sammen med sjåføren skulle bli vårt reisefølge i store deler av den faglige uka. Mens andre var slitne, dro noen ut for å utforske Seoul. Noen endte opp med sin første koreanske matopplevelse – korean barbeque, koreansk øl og en god del soju (risvin). Her fikk jeg også smake på kimchi (fermentert kål som faktisk er ganske digg) og en god del øvelse i å bruke spisepinner i metall. Vi fikk også en introduksjon i koreansk fra en forretningsmann og lærte oss riktig blandingsforhold mellom soju og øl.

Vårt første besøk gikk til ambassaden, ANSA og Innovasjon Norge. Her fikk vi lære om Sør-Koreansk kultur og om Norges forhold til

Sør-Korea, da spesielt i handel. ANSA fortalte oss om mulighetene for utveksling og hvordan det var å være utvekslingsstudent i landet. Etter dette var vi klare for å utforske hva Seoul kunne tilby.

Vi endte opp i Hongdae, et hipt og yrende område fylt av restauranter, vintage-butikker og trendy kafeer – kjent for å være et samlingssted for studenter. Her ble det også tid til et besøk til Trick Eye Museum, hvor man kan bruke timer på å posere og ta bilder av optiske illusjoner. Videre på kvelden var det duket for en felles middag for alle på turen – igjen korean barbeque. Nå begynte vi faktisk å få teken på det og kunne grille vårt eget kjøtt (selv om servitørene stadig kommer over og hjelper oss). Dette var også kvelden hvor mange dro for å prøve ut noraebang, som er karaoke. I Sør-Korea er det nemlig vanlig å bestille et eget rom, fylle det opp med øl, soju og tamburin og synge for full hals så alle på gata hører det utenfor. Og dette ble det mye av denne kvelden. Det tok litt lang tid før vi fant de vestlige sangene, så i mellomtiden fikk vi øvd på K-pop.

Sør-Koreanske bedriftspresentasjoner

Neste dag besøkte vi Woowa brothers, en startup som driver med apputvikling. De har blant annet laget matleveringsappen «Baedal Minjok», som er svært populær i Seoul. Woowa brothers er tydeligvis annerledes enn andre bedrifter i Sør-Korea, da de ikke er like formelle. Det er ofte vanlig med et

hierarkisk system i koreanske bedrifter, hvor du må omtale alle som er «over» deg på en spesielt høflig måte. Dette gjelder også de eldre. Det er i tillegg ikke akseptabelt å dra hjem fra jobb før sjefen din har gått. Arbeidskulturen i Sør-Korea er ganske stressende, og Woowa brother prøver å gå vekk fra denne mentaliteten, og de fremstår som en mer moderne og ungdommelig bedrift.

Etter bedriftsbesøket fikk vi litt fritid, og vi brukte tiden til å spise koreansk «chicken and beer», som rett og slett er fritert kylling og øl. Sør-Koreanerne, selv hvor slanke de er, er lidenskapelig opptatt av fritert kylling, og «chicken and beer» er veldig populært, hvor KFC ikke betyr «Kentucky Fried Chicken», men «Korean Fried Chicken». Deretter dro vi på besøk til en av mange av Seouls dyrekafeer, og valget falt på en kattekafe. Med over 30 søte katter som faktisk lot deg klappe dem var det ikke vanskelig å føle seg

velkommen. Neste dag dro gruppen på besøk til Seoul Universitet, som ble etablert i 1946. Det blir regnet som en av de mest prestisjefylte universitetene i landet. Her ble vi opplyst om utveksling, og ble også vist rundt på det enorme campuset. Med sine 4,2 kvadratkilometer ville det dessverre tatt en halvtime å gå til teknologiavdelingen, så det måtte vi droppe.

Everything Samsung

Siste bedriftsbesøk av den faglige uka gikk til Samsung Digital City, hvor Samsung holder til. Det kunne like godt vært en by, for med skoler, sykehus, treningsmuligheter og leiligheter har de nesten 35.000 ansatte i Samsung alt de trenger i nærområdet. Samsung er et veldig populært merke i Sør-Korea, og ved en rask titt på subwayen ser du at de fleste bruker Samsung-mobiler. Å jobbe der gir deg derfor stor status. Vi var så heldige å få snakke med noen av de ansatte utviklerne for å høre om livet

i Samsung og mer om arbeidskulturen i Sør-Korea. Videre gikk turen for å besøke Samsung Innovation Museum, et museum som viser utviklingen av elektronikkindustrien rundt om i verden, med mange av de originale enhetene fra de siste 270 årene. På vei hjem fra ett Samsung-museum gikk turen videre til et nytt, nemlig Samsung D'light. Med VR-opplevelser og interaksjonsrom, var det en fin avslutning av den faglige uka.

Sjamanisme og ånder

Så var den faglige uka over, men det stoppet ikke oss fra å oppleve mer av Seoul den tiden vi hadde igjen. På lørdag dro vi en gjeng sammen og møtte Sonja for en guidet tur opp til et fjell midt i Seoul, kjent for sin praksis av sjamanisme. Sjamanisme er nemlig veldig stort og utbredt i Sør-Korea, selv om regjeringen ikke ønsker at landet skal forbindes med denne åndelige praksisen. Fjellet vi skulle opp på finnes selv ikke

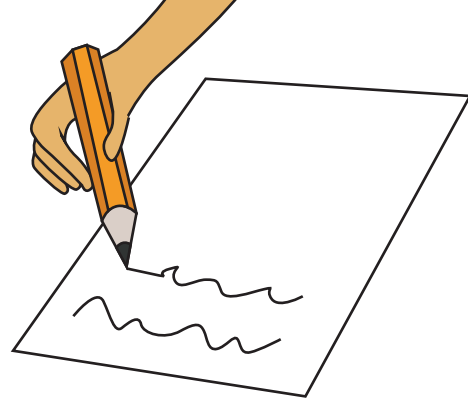
engang på kartet. Med oss fikk vi en professor med mye kunnskap om Sør-Korea, David A. Mason. Av han lærte vi ikke bare om sjamanisme, men også om historien til landet og forholdene til andre land i Øst-Asia.

Plutselig var den faglige uka over, og for noen betydde dette slutten på reisen i Sør-Korea. Noen dro videre til Japan eller Thailand, mens andre (inkludert undertegnede) ble igjen i Sør-Korea for å reise rundt om i landet. Etter en spennende uke i Sør-Korea har vi fått lære om kulturen, arbeidslivet og studielivet. Og én ting er i hvert fall sikkert: jeg kommer til å savne kimchi.

TEKST: ANDREA BACH

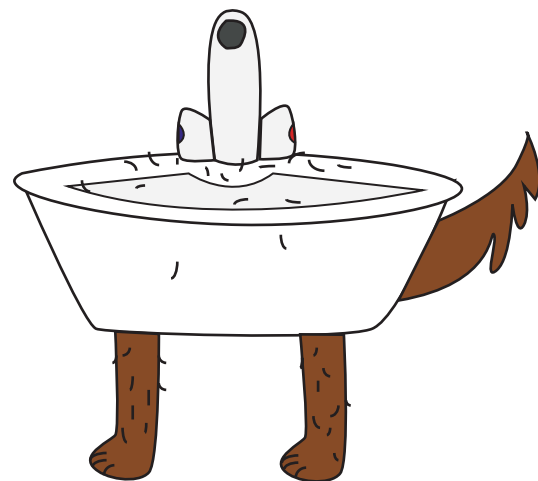
FOTO: STIAN SØRLI, HELENE DYRLI, SEBASTIAN OLAFSSON, ANDERS LARSEN

En students bekjennelser

Nå skal jeg ikke skryte på meg at jeg er en spesielt erfaren kollektiv-veteran, men jeg har likevel gjort meg opp et par tanker om hvordan en kan unngå å drukne romkameraten sin i toalettet når det ligger ørsmå sorte hår rundt vasken av uvisst opphav. Er det uskyldig hår fra hodet? Har toalettet blitt et hundepensjonat? Ingen vet.

Er du som meg og skriver et rimdikt på 30 linjer til studentsamskipnaden fordi du så absolutt ønsker deg inn i et studentkollektiv, kan jeg fortelle deg det at virkeligheten overhodet ikke samsvarer med forventningene mine. Håpet om kollektiv-vors, fredagstaco, lørdagspils og felles frokost i helgene ble knust da fellesarealet var like stort som det delfinoppdrett er i Norge – ikke-eksisterende. Ikke vet jeg om SiT med vilje legger til rette for at du kun har ett bord og stoler akkurat nok til det antallet rumper som bor der, men én ting er sikkert - det minker i alle fall antall naboklager på høylytte vors.

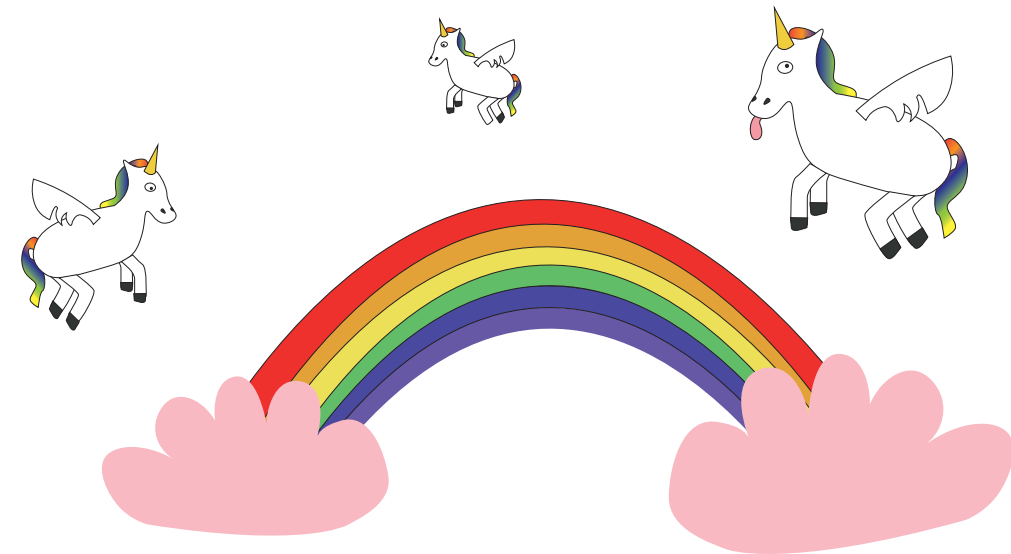
Likevel snakker alle om hvor fint og flott det er å flytte ut hjemmefra, begynne å studere, komme hjem

når man vil med hvem du vil uten å ta hensyn til annet enn en klein felles frokost med kollektivet dagen derpå. Det er derimot ingen som advarer deg om rigide vaskelister i kollektivet, overentusiastiske romkamerater som omtrent skal ligge ved siden av deg og sikle deg i øret til du sovner, eller det faktum at oppvaskmaskinen ikke tømmer seg selv.

Russisk rulett

Det er så fascinerende å se hvordan så mange forskjellige mennesker i alle mulige aldre blir helt vilkårlig innlemmet under samme tak i et håp om at de kanskje kan bli en liten familie. For familie blir man enten man vil det eller ei. Det er sykt hvordan selv den minste ting blir blåst ut av proporsjoner når du bor med folk du ikke kjenner. Bagateller fikk for meg en helt ny betydning da mine romkamerater utkjempet en stille kamp om hvorvidt håndklærne på kjøkkenet skulle ligge på toppen av kjøleskapet eller inne i kjøkkenskapet. Kommunikasjon var tydeligvis ikke førstevalg, men for all del, det er jo alltid hyggelig med litt drama i hverdagen (de kom til enighet etter en måned).

Jeg synes også virkelig synd på de som flytter inn i kollektiv og kanskje ikke er av den mest sosiale typen. For all del, det er veldig hyggelig å bo sammen med utadvendte mennesker, men noen ganger kan det bli litt i meste laget. De dagene jeg aller helst vil spise tørr restemiddag i ensomhet med Netflix på skjermen på rommet mitt - alene - som den

A4-studenten jeg er, står de der, klare for dagens utspørring og utbrodering av dissekering av kattunger. De tar aldri et hint, om man så har pusset tennene, lagt seg under dyna og skrudd av lyset for kvelden, står de der i dørkarmen og skal si god natt for 5. gang.

Kåte leilighetseiere

Det er ikke så lett å unngå disse menneskene, for det blir fort dyrt å bo i Trondheim dersom tanken på et 6 kvadratmeters krypinn på Tiller ikke frister. Men det er likevel mulig å spare litt penger, slik at du etterhvert kanskje har råd til å velge og vrake i både bolig og romkamerater. Etter min erfaring består over halvparten av Trondheim by av halvisolerte trehus med alt for lite støydemping, og det at det er en taktikk hus- og leilighetseiere kjører når det kommer til å håve inn spenn på boligen skal være sikkert.

I akkurat dette øyeblikket sitter det garantert hus- og leilighetseiere over hele landet og gnir seg i hendene

mens de blir kåte av tanken på alle pengene de kan tjene på de stakkarslige uvitende studentene som ikke vet at det å lage mat, dusje, vaske klær og kjøre oppvaskmaskin samtidig sender strømprisene til himmels, og at den hybelen du fikk til 5600 uten inkludert strøm kanskje ikke var så billig lenger. Dersom du fikk du en åpenbaring nå, bare hyggelig!

En hverdag med snerk

Avslutningsvis vil jeg påpeke at du ikke er alene, og at det finnes flere av oss som grøsser av tanken på størkede skåler med grøt på kjøkkenbenken og fullstabled vasker med utømte oppvaskmaskiner. Til deg der ute som aller helst skulle hatt en 60 kvm leilighet helt for deg selv, trekk pusten dypt og still deg selv spørsmålet; er det egentlig noen som tvinger meg til å bo under tak med disse huleboere? Hvis ja, oppsøk politiet, hvis nei, simpelthen bytt bosted! Har du ikke råd til å kjøpe egen leilighet sier du? Gratulerer - du stiller på lik linje med 80-90% av studentene i Norge!

Jeg tror bare en må leve med at studenttilværelsen kommer til å gi deg erfaringer med andre mennesker og at det bare er sunt å skaffe seg noen erfaringer med å bo med andre, slik at du den dagen du får deg samboer ikke får helt spader av at dolokket aldri ligger akkurat der du vil ha det. I tillegg kan jeg love deg at folk irriterer seg garantert like mye over deg som du gjør over dem. En må bare finne seg i at folk er sabla forskjellige og at studenttilværelsen ikke er å sveve på en rosa sky blant enhjørninger - er den derimot det, har du jaggu vært heldig!

TEKST OG ILLUSTRASJON: HANNE BRYNILDSRUD

FOMO

Den uhelbredelige frykten for å gå glipp av noe.

Vi har vel alle vært der; det er fredag kveld, venna er ute på byen og har det sykt fett, snappene strømmer inn og jentevorset i kollektivet ved siden av skriker med for full hals til «Riv i hjertet». Så sitter man der, alene på rommet sitt med en uåpnet mattebok og et glass cola fordi man skal være fornuftig og ta en rolig kveld for å ha overskudd til å gjøre skole resten av helgen. Ja. Det er vel ikke så mye mer å si om akkurat den saken enn at matteboken forblir uåpnet, en ny serie på netflix blir innviet, og overskudd til skole kommer jeg vel aldri til å få.

Ja takk, begge deler!

Det er noe med den følelsen av at man går glipp av noe, den er vanskelig å vende seg til. Helst skal man jo ha med seg alt, og enda litt mer. Dette gjør at jeg ofte står fast i valget om å bli med å gjøre noe morsomt, eller å bli hjemme og gjøre noe fornuftig.

Generasjon prokrestasjon

Vi kalles ikke generasjon prestasjon uten grunn. Det blir vanskeligere og vanskeligere å nå opp til toppen når alle skal være flinke og ofte finner jeg meg selv

i en situasjon hvor jeg bruker mer tid på å stresse over alt jeg skal gjøre heller enn å gjøre det. Jeg tør nesten ikke tenke på hvor mange timer jeg bruker på prokrestinering, utelukkende fordi jeg har så mye å gjøre at jeg prioriterer å slappe av for å stresse ned.

For meg oppstår problemet når jeg har så mange valg at jeg ikke klarer å bestemme meg for hva jeg skal gjøre. Frykten for å velge feil og dermed gå glipp av noe preger hverdagen min og fører til at jeg stresser mer enn hva som er nødvendig. Når man er student, er det alltid mye som skjer rundt en, og det er rett og slett ikke nok tid til å gjøre alt. Dette er noe jeg bare burde avfinne meg med, på lik linje med at jeg burde legge en ordentlig innsats i, og være fornøyd med det jeg faktisk gjør.

Hva er FOMO?

Da jeg en dag snublet over fenomenet FOMO, ble jeg lettet over å endelig klare å sette ord på denne følelsen. Begrepet står for “fear of missing out”, og handler om vår konstante frykt for å gå glipp av noe. Jeg, som de fleste andre på min alder, bruker mange timer av dagen på sosiale medier. Snapchat, Facebook og Instagram gjør meg bevisst på alle mulighetene som finnes der ute, og det er lettere å se alt jeg går glipp av.

Psykologiprofessor Svend Brinkmann skriver at “vi prøver manisk å presse mest mulig spenning, intensitet og avveksling inn i livet vårt”, noe jeg mener stemmer veldig bra. Helst vil man ha alt på

en gang, og vi glemmer ofte å finne verdien i selve handlingen heller enn hva handlingen oppnår.

Kilden til frykten

Millenniumsgenerasjonen er preget av globalisering via smarttelefoner og går ofte hånd i hånd med generasjon prestasjon. Av en åpenbar grunn kan vi klandre de sosiale mediene for opprinnelsen til FOMO. De gir en unik mulighet til å følge med på hva som skjer overalt i verden, til enhver tid. Det er lettere å holde seg oppdatert, og bilder og statuser fra andre menneskers liv preger hverdagen vår. Både venner av oss og personer vi aldri før har møtt setter uoppnåelige standarder, noe som munner ut i en evig konkurranse om å være best. Aldri før har det vært så lett å se hva vi går glipp av, og å oppdage nye trender vi vil være med på.

Men hva hvis problemet ikke er sosiale medier? Det er lett å legge skylden på noe eksternt. Faktisk er det ganske deilig også, men kan jeg egentlig skylde på noen andre enn meg selv? Jeg har aldri opplevd at jeg etter en effektiv arbeidsøkt sitter igjen med et ønske om at jeg heller dro på en fest. Den faktiske frykten for å ha gått glipp av noe bra oppstår hvis jeg har brukt hele kvelden på å prokrestinere. Det er

naturligvis kjipt å gå glipp av noe gøy, men ofte kan man rettferdiggjøre denne følelsen hvis det man har gjort gagner en mer i lengden.

“The only thing we have to fear is fear itself”

Som jeg nevnte tidligere blir jeg ofte stående fast i dilemmaet: skal jeg bli med på noe morsomt eller gjøre noe fornuftig? Dette trenger ikke nødvendigvis være de eneste mulighetene. Vi vil alltid stå overfor nye valg, og fokuset vårt burde ikke ligge på hva vi går glipp av hvis vi velger bort noe, men hva vi faktisk kan oppnå med det vi velger å gjøre. På denne måten kan vi effektivisere tidsbruken vår mye mer, samtidig som vi kan lære oss å ikke etterstrebe å få til alt.

Vi er så opptatte av selve frykten for å gå glipp av noe, istedenfor å fokusere på hvordan vi kan unngå selve problemet. “The only thing we have to fear is fear itself” som Roosevelt så klokt sa. Vi må lære oss at det er greit å si nei, og være fornøyd med det.

TEKST: ANNIKEN SYVERTSEN

ILLUSTRASJON: CATRIONA TØRKLEP

Farvel, P15

Etter mange lange år skal Online sammen med Abakus flytte vekk fra vårt elskede P15. Det er på tide å si farvel til de halvveis fungerende heisene, den isolerte IT-tilværelsen og pingpongbordet. Det har vært en lang reise, som nå skal få en verdig avslutning.

Online flyttet inn på P15 i det herrens år 2002. I de tider var vi bare rundt 350 studenter, rett i overkant av hundre per bachelorkull og ti Cand.s. Da vi kom hit var arbeidssituasjonen til informatikerne ganske annerledes. Førsteklassingene satt for det meste på IT-syd. Vi hadde også arbeidsplass på VM-paviljongen, der de andre to årskullene satt. Det var ca. tre til fire masterstudenter per kull, og da het det ikke masterstudenter, men Cand.scif.

Vi ankom P15 med kun ett kontor etter at vi flyttet fra samlivet med Abakus på IT-syd. De fulgte dog etter oss noe senere.

I romslige omgivelser vokste linjeforeningen vår og kontoret blomstret frem. Sammen med Abakus delte vi dette stedet. P15 har vært med på å skape historier for mange generasjoner med Onlinere. Ridderne våre har delt tre historier fra Online sin tid her.

Luft og kjærlighet

Endelig fått meg dame!

Nach på kontoret. Bjarne danser

Dagtid på kontoret. Møte på gang

Lukte først, smake etterpå

Sofakos i gamle dager (april 2008)

Glenn i runkebåsen

Kontoret med skranken. Merk blåturplakatene

Drikke av tresko (2011)

Tidligere var det vanlig å holde vors for styrene på kontorene på Gløshaugen. Online var ikke noe unntak, og før vårt første jubileum i 2011 var kontoret mål for rundt hundre ulike styremedlemmer og andre spesielt inviterte. Kontoret var fylt til bristepunktet, og alkoholgaver ble delt ut på vorset. Bergstuderendes Forening kom til Hovedstyret av Online med en gammel – og godt brukt – tresko. De helte en halvliter øl og ei lita flaske ukjent sprit i skoen, og overrakte den til daværende leder, Michael, før de begynte på vår alles høyst elskede melodi: Lambo. Alle som var til stede denne dagen kan testamentere for en av de verste drikkeopplevelsene noen sinne, med både jord og gress, fotsvette og andre forventede mattilskudd man kan forbinde med sko. Det aller verste med dette var at Berg snek skoen med seg ned til Prinsen Hotel, der banketten ble avholdt. Og der gjentok de seansen med en øl kjøpt i baren på stedet.

I en sofa fra Ikea...

Da Online flyttet inn på P15 hadde vi en brun, stygg modulsofa som var såpass modulær at den ikke kunne monteres sammen på noen annen måte enn å bruke gaffatape mellom beina på de ulike modulene. Denne holdt stand i noen år, men etter hvert fikk kontorsjef Steinar lov til å kjøpe en ny sofa. I billigkroken på Ikea fant han en fin KLIPPAN-sofa til en svært lav pris, og som den prisbevisste kontorsjefen han var kjøpte han selvfølgelig den. Grunnen til den fordelaktige prisen var fargen på trekket, som var rosa på putene og setet, med rød farge på sidene. Dette gav raskt sofaen tilnavnet «fittesofaen», og et nytt trekk ble etter hvert kjøpt inn. Da Patrick flyttet til Oslo fikk vi overta sofaen hans, og etter konferansen XP2010, hvor Steinar og Mats Ringstad var frivillige studenter fikk vi en rød skinnsofa. Den hadde Miles brukt på konferansen siden sjefen der ikke likte Abakus.

Runkebåsen og skranken

Rundt 2004, da Online startet opp de første komiteene, oppsto det et behov for å fremstå som mer åpen utad, samtidig som vi ønsket bedre arbeidsplasser for komitéarbeidet. Vi fikk derfor noen skillevegger fra IDI (samme type som ble brukt på masterlesesalene) og en brukt skranke fra NTNU. Skilleveggene ble satt opp slik at det nesten ble et eget rom innerst i hjørnet. Dette fikk raskt tilnavnet «runkebåsen», selv om ingen har blitt fersket i å runke der.

Skranken vi fikk var helt enorm, og tok halve rommet. Det var i det samme tidsrommet som vi startet med kontorvakter for å alltid holde kontoret åpent. For de som er vant til Onlinekontoret slik det fremstår i dag høres nok dette rart ut, men det var ikke så mange

som fant veien til kontoret, og de som gjorde det trodde ofte at det var Gurukontoret eller und.ass-kontoret. Skranken var stor, men heldigvis modulær, og den minket med ett ledd i semesteret frem til det til slutt ikke var noen skranke igjen

Veien videre

Med vår tid på P15 bak oss, skal vi informatikere midlertidig flytte kontoret og salene våre til Marinteknisk senter på Tyholt, fram til vårt nye hjem på Realbygget står klart. Der skal vi atter en gang flytte sammen med Abakus, og om noen år Tihlde, til et nytt kontor som skal skape nye historier for generasjoner av informatikere.

TEKST: RIDDERNE AV DET INDRE LAGER OG ENDRE ULBERG
FOTO: RIDDERNE AV DET INDRE LAGER, ENDRE ULBERG OG ELIAS VÅGAN

Online Reality

Welcome to new realities, my friend! Here you can choose whatever floats your virtual boat. You are probably familiar with augmented reality due to all the buzz around Pokémon Go and Snapchat filters. It makes your reality greater and more complete with an overlay of information.

The better known technology called virtual reality completely covers your view with computer-made scenery. Mixed reality is a mixture of virtual and augmented reality allowing you to change between them (for example through portals). And finally, real reality is videos filmed with 360° camera. The overall term for all these realities is immersive technology. Now that you are familiar with these possibilities, let me tell you how they can be used for greater good or greater evil.

Da good wae

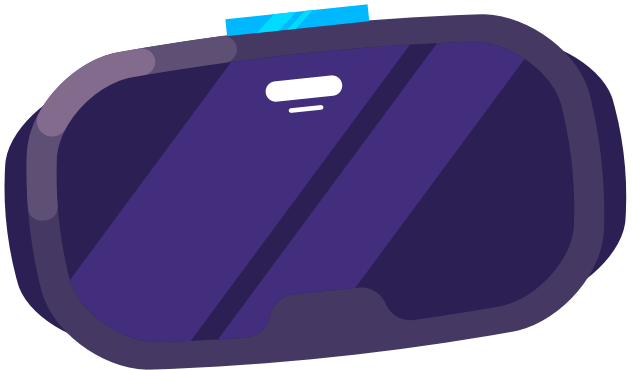
We have been aching for an educational revolution for a long time and now with emerging immersive technology, it gives us an opportunity to learn through experiences rather than books and pictures. Finally we will not teach people to act like computers, sitting still and pressing buttons on a screen, but rather now technology is speaking “human”. Even if your cursor changes to a hand when you are dragging an object, it is not the same as using your own hand movements. Reaching out to get to know more about an object is an ultimate path of least resistance, thus letting us concentrate on learning.

Immersive technology creates platforms for collaboration, not only on a company level to review a product in 3D, but also for city collaboration. Joakim

Formo showcases the technology’s potential in city planning by letting people see planned structures in a real world environment through augmented reality on their phones. There they can vote and comment on different suggestions. This technology is giving power back to the people and important feedback to architects and city planners. Just imagine if you could see historical events happening around you, seeing the different layers of organs on top of a person in front of you, or walking inside a painting to analyse its colours and methods. How much more efficient and safe will collaborative training become for doctors, firefighters and police in simulated experiences?

Da bad wae

But what about the people who will not have access to this new layer of information? With immersive technologies it is not just the social media and YouTube videos, but also guidelines and people voting on changes to their city. If important choices, interaction and information will lay in this new layer, people without access to other realities will become powerless and isolated. We have to make sure that our newly backed reality will not become a separate reality. Luckily the people without this technology will miss out on the advertisement. With the ability to track your sight and location, commercials can become much more intrusive. If we do not address

those issues early in the IT-development, it can lead to scarier scenarios than Black Mirror.

What if we act like Nostradamus for a bit and see how far we can go? Immersive technology is rapidly developing, as is artificial intelligence. It reaches a point where virtual reality feels as real as our own reality and AI can create the world just for you. Not a world where all the candy is just lying there for you to eat, but a world with just enough resistance to keep you interested and let you succeed once in a while. Is it good enough to choose this virtual reality or is it important for it to be “real”? How do you know that the reality you live in now is “The real deal”?

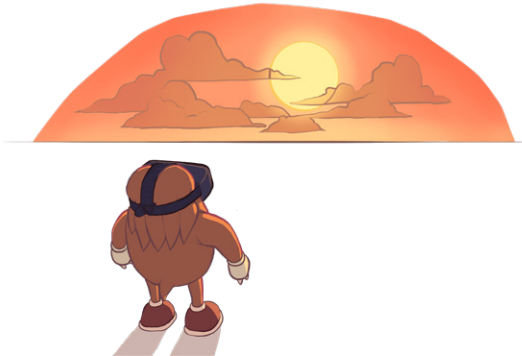

10:00-18:00 to try out Oculus and Vive. I can suggest trying games like Super Hot, Virtual Rick-ality, Keep Talking and Nobody Explodes (bring friends) and there is even a group who made their own VR game - Defendy Pengy. If you are hungry for some more, there is a VR-lab at Dragvoll where they have everything from Vive and HoloLens to some weird glasses that you cannot even buy in Norway yet. Explore Facebook, it is full of groups such as VR Norge and Women in Immersive Tech (you go, girl!). Talk to a friend, start debates about those topics in Online quarters or/and take contact with me if you are interested in those kind of questions, so we will maybe be able to gather enough people to start an Interest group “Online Reality”. Good luck and I wish you, brodas, to find ...
DA WAE!!!

Woah, woah, woah, those are some heavy thoughts to compute without a glass of wine, you may think, but it is not as far fetched as we would like to think. The new movie “Ready Player One” explores a future (no spoilers, don’t worry) where people are trying to solve their everyday problems by engaging in virtual reality, which results in pretty bad state of society. Presently, we are not that much better at escaping our problems in technology by using Netflix, gaming or just browsing Imgur, thus it means we must be even more careful with immersive technologies and work towards the future we want to wake up to.

Your own wae

So where to now, you may ask. It is possible to experience Virtual Reality at Gløshaugen, just come by to Hackerspace in IT-bygget any day between

TEKST: MARIA IVASHENTSEVA
ILLUSTRASJON: CARL ERIK FRIEDEMANN

Filmanmeldelser

Er du lei av de dårlige forslagene du får av Netflix? Har forslagene du får av vennene dine fått deg til å revurdere vennskapet deres? Føler du et tomrom som ingen film greier å dekke? Selv om det var mange potensielle «kandidater» så har vi kokt det ned til 4 stykker for deg. Fire gode filmer fra den postapokalyptiske sjangeren som kan komme til å tette igjen denne tomheten.

Armageddon (1998)

Denne filmen er i beste fall potensielt apokalyptisk, men jeg tar den med likevel! Armageddon var mitt første møte med både jordens undergang og Bruce Willis, en mann jeg i senere år skulle få en prematur man-crush på etter “Die Hard”-serien. Armageddon, hebraisk for “Megiddos fjell”, er en tittel som ikke kunne passet bedre. Det er nettopp det som truer menneskehetens eksistens i denne filmen: et fjell, eller nærmere bestemt en enorm asteroide på størrelse med Texas som farer mot jorden i en enorm fart. Det er da opp til Harry Stamper (Bruce Willis) og hans oljeboringsteam å redde verden. Hans tilsynelatende fremtidige svigersønn (Ben Affleck) og datter (Liv Tyler) bidrar også med en neve romantikk til melodien av Aerosmiths “I Don’t Want to Miss a Thing”. Personlig er denne filmen soleklart en av mine favorittfilmer, og en sikker tåre-lokker. Jeg gir den derfor, i likhet med de sanne vinnerne av fadderuken 2017: 10/10!

Zombieland (2009)

Kanskje den mest filmatiserte apokalypsen er av typen zombieapokalypse. Fra “Night of the Walking Dead” (1968) og “The Day of the Dead” (1985) til “The Walking Dead” (2010 -) og “[Insert here] of the Dead” (xxxx). Det er laget utallige filmer av denne sjangeren, så vi kommer ikke unna å anmelde en heller. En jeg ønsker å trekke frem, er splatter-komedien Zombieland med skuespillere som Jesse Eisenberg og Emma Stone i hovedrollene. Vi følger Columbus på vei hjem til familien sin i Columbus, Ohio (derav navnet), som møter på diverse karakterer og en hel haug av levende døde. Ferden viser hvor viktig det er å finne glede selv under forferdelige omstendigheter, og hvor viktig venner er når ting er som verst. Filmen byr på komi-kunstnerisk frihet av det groteske slaget, men er humor av høy klasse dersom man er fan av blod og innvoller kombinert med pumpehagle og motorsag.

En solid ¾ av en død zombie.

WALL-E (2008)

I denne filmen møter vi den melankolske brødristeren WALL-E som befinner seg på en forlatt og kontaminert jordklode. Denne sjarmerende skapningen råner rundt og MDG-er^[1] alt han ser. Alle menneskene har forlatt verden for lengst og suser rundt i det ytre rom i store, flyvende kjøpesentre. Her har menneskene tilgang på alle mulige teknologiske duppedingser og nyter tilværelsen i den virtuelle verden. Det eneste formålet menneskene har med hverdagen er å eksistere, ikke så veldig annerledes enn nå egentlig. Dessuten har de i løpet av sine 700 år borte fra Tellus ikke oppnådd annet enn en gjennomsnitts BMI høyere enn antall kontinger på exphil. Nå som alle er tjukkaser er konseptet «litt ekstra» borte, ergo ingen kroppspress. Noe å vurdere? I ny og ne sender menneskene Mac-er, som de kaller “Eva”, ned for å sjekke om jorden er fruktbar, så de kan vende tilbake og ødelegge den igjen. Det er her denne metalliske, post-apokalyptiske romansen mellom en Mac og en linux-brødrister formes i takt med Armstrongs “La vie en rose” (han med trompeten, ikke han med dop eller han andre som var på månen).

Personlig synes jeg at denne filmen er skjønn og verdt å anbefale et barn, slik at du har en unnskyldning for å se den.

Jeg gir denne 5/5 blå miljøvennlige plastposer.

Hunger Games: Catching Fire(2013)

Før Gud skapte PUBG og Fortnite, eller alle mulige former for «Battle Royale», var det Hunger Games. Denne filmen følger den dystopiske realityserien Paradise hotel med legendene Pita(-brød, fortsatt gøy) og Katniss Everdeen som gjennom ett år har underholdt og blitt elsket i distriktene og Capitol (de som styrer). Men i motsetning til andre realityserier, er det ikke slik at du kan melde deg på etter å ha tatt et bartenderkurs på Rhodos, eller omsider forstått at BI ikke garanterer jobb.

Her krever Capitol to «frivillige» fra hvert distrikt, som de sender til en overvåket og kontrollert arena der alle skal slåss til én står igjen. Uttrykket «the winner takes it all» får en litt annen betydningen i denne sammenhengen, siden «all» blir alle mulige former for psykiske lidelser. Underholdende, spennende og dystopisk for deg som elsker å se folk slåss for mat, ressurser og livet.

Hvis du sitter igjen med et ønske om mer, så har vi lignende anbefalinger som f.eks. National Geographic. De har sikkert noen serier om Afrika eller Nord-Korea (the best Korea).

Jeg gir denne 5 av 5 pitabrød.

TEKST: THOMAS RAMIREZ OG MARIUS AUNE

ILLUSTRASJON: THOMAS RAMIREZ

[1] Betyr å kildesortere i en verden som allerede er fucked.

How to get away with LYING

Har du vært utro med kona? Har du blitt tatt av økokrim for skattesvindel? Har du stjålet Kvikk-Lunsjen til din nevø på åtte år? Prøv løgn! Denne spennende nye aktiviteten får deg ut av enhver kinkig situasjon, uten problemer. Hvem trenger ærlighet når man heller kan skape sin egen sannhet?

Jeg kjøpte meg en kamel her om dagen. Mons, heter den. Nei, du kan ikke se den, kamelen er på... eh, reparasjon! Eller er den det? Selvfølgelig ikke, kamelen finnes ikke engang! Hvordan klarte jeg å lure deg trill rundt, kun ved å ytre falske ord? La meg introdusere dere til konseptet om løgn. Det er nemlig ikke alltid nødvendig å fortelle sannheten om det heller er gunstig å si noe som er grundig bullshit. Alt du trenger er en troverdig historie, en god dose sosiopati og oppdragelse fra Richard Nixon selv. Deretter må du skaffe deg et intetanende, godtroende offer og lyve så det renner av deg. Å slippe unna med det er dog ikke like enkelt.

Tell me sweet little lies

Det finnes mange gode grunner til å lyve. Noen ganger vil man komme seg ut av vanskelige situasjoner som å måke oppkjørselen, jobbe overtid på en hjemsoekt gravgård eller vinne presidentvalg på ærlig vis. Det står respekt av å være ærlig i slike kniper, men hva kan man vinne på å heller late som om man har salmonella i milten og meslinger i leveren? Jo, frihet fra ansvar og kjipe arbeidsoppgaver! Noen ganger må man tenke på seg selv mer enn de

stakkars romkameratene dine som bare vil at du skal ta oppvasken for en gangs skyld. Men vær varsom. Skal du lyve for å redde ditt eget skinn, kan du ikke forvente å slippe unna hver eneste gang. Det blir som med historien om gutten som ropte ulv. Varsler du om truende dyr gang på gang, ender du til slutt opp som en veterinær eller noe.

Andre ganger lyver man kun for å kødde med folk. Man kan for eksempel lyve om åpenbare ting som hva klokka er, hva man heter eller andre irriterende ting som får folk til å hate deg. Å lyve kun for å være en plageånd er meget underholdende, frem til folk begynner å lyve for deg. Blant annet får man ofte høre ting som får deg til å betvile tilregneligheten din. Om noen flere ganger forteller deg at det motsatte av 'uvalt' er 'utørt', høres det plutselig ikke så sprøtt ut. Undertegnede får for eksempel høre at det kanskje ikke er så lurt å skrive om homoerotiske noveller i et linjeforeningsmagasin som blir sendt til Nasjonalbiblioteket. Nice try. Faller ikke for den igjen!

Catch me if you can

Å snakke usant er kun halve kunsten ved å lyve. Man må nemlig komme unna med det også, og det er ikke en dans på unødvendig skarpe blomster. Skal man få folk til å tro på sine skrøner, kan det være smart å ha et par viktige tips i bakhodet. Først og fremst bør man lære seg alle hersketeknikkene Google kan grave frem og misbruke dem mer enn Mario misbruker narkotisk sopp. Deretter kan man sammenveve sannhet og løgn for å virke mer troverdig. Om det finnes åpenbare beviser for at det du sier er uredelig, så kan det være en god idé å kvitte seg med disse før dama ser at du spiste opp Oreo-kjeksene hennes. Om du har teknikkene på stell, vil kun en menneskelig polygraf kunne ta deg på fersken.

Heldigvis er ikke alle like oppmerksomme. For eksempel er småbarn, overraskende nok, smarte

som en haug med grus. I et klasserom med åtteåringer er det så mange sløve kniver i skuffen at markedsverdien til Fiskars tredobler seg daglig. Man kan lyve om at Teletubbiene står på UNESCOs liste over utrydningstruede arter, og samtlige elever vil starte et fond for bistand til Tubbielands fargerike Chewbaccaer. Hjelp dem der de er! Det gjelder altså å utnytte svakhetene til dine ofre. Alder, utdanning og eksponering for Duplo kan være faktorer som påvirker hvorvidt stakkaren er smart nok til å ta deg i løgngen. Vær varsom og tålmodig, så slår du til som en våt katt i et badekar. Har du alt dette på stell, gratulerer! Da er du en førsteklasses sosiopat.

Moral er overvurdert

Til deg som tenker "Er ikke dette, liksom... uetisk og sånn?" sier jeg "Kom deg av ditt høye esel, din tårevåte exphil-junkie!". Peer Gynt fikk seg ikke ferietur til Egypt ved å følge rådene fra Mister Rogers' Neighbourhood til punkt og prikke. Ikke bare kan det være gøy å lyve, men ofte er det nyttig å kunne vri seg unna hindringer som gjør livet ditt vanskelig. Veien til storhet går gjerne innom sannhetens sti, men noen ganger finner man en snarvei gjennom løgnens sump etter man har besteget bløffens berg og trasket forbi skrønens skog. Metaforene tar helt av her, men du skjønner tegninga.

Til slutt vil jeg avslutte med en aldri så liten disclaimer. Løgn påvirker andre negativt og kan være svært sårende. Jeg tar ikke ansvar for løgn som går på avveie. Lyv på eget ansvar. Løgn kan være helseskadelig og avhengighetsskapende. Ikke lyv under graviditet. Ta aldri under noen omstendigheter rådene mine om løgn på alvor! Vær et anstendig menneske, så vil folk rundt deg respektere og beundre deg. Vær en positiv kilde for alle du kjenner, så vil du motta samme imøtekommenhet tilbake.

TEKST: PETER RYDBERG

ILLUSTRASJON: CATRIONA TØRKLEP

CAPS LOCK

CAPSLOCK er den verbale boksesekken for informatikere som trenger utløp for sin frustrasjon. Vi gjør oppmerksom på at leserbrevene i denne spalten ikke reflekterer redaksjonens syn på temaet.

Parprogrammering, a blessing and a curse

TEKST: HÅKON HALLDAL

Gjennom min tid på NTNU har jeg tatt del i flere IT-relaterte gruppearbeid. Gruppemedlemmer, utviklingsmetoder og fremgangsmåter er flytende og endrer seg fort fra gruppe til gruppe. Men det alle gruppene mine har hatt til felles er en kjærlighet for parprogrammering.

Mitt syn på parprogrammering er splittet i to. Du ser, jeg er veldig glad i å ha en person ved siden av meg mens jeg koder. De ser feil jeg går glipp av og kommer med smarte innvendinger. Ofte hjelper det bare å tenke høyt. Mine beste løsninger kommer til meg mens jeg forklarer hva jeg vil få gjort til min programmeringspartner. Alt dette er godt og vel, men parprogrammering har en mørk side også. Som du sikkert vet er det bare én som kan sitte på PC-en om gangen, og om det ikke er meg faller både arbeidslyst og livsglede til null.

Det er ingenting verre enn å fortelle noen hva de skal gjøre på PC-en. De scroller aldri til rett sted, de trykker aldri på riktig fane og de klarer ikke se hva du peker på selv om fingeren din er en halv millimeter unna skjermen. Når det er fysisk umulig å få noen til å trykke på rett meny i Word, hvordan skal du få dem til å skrive rett kode på rett plass

i en flere tusen linjer sammensetning av diverse programmeringsspråk så lite tilgivende at en manglende break;-linje krasjer nettleseren din? For ikke å glemme frustrasjonen som kommer når du vet nøyaktig hvordan du vil løse noe, men ikke klarer å kommunisere dette til programmeringspartneren din. Det blir en evig løkke med "nei ikke der", "du trenger ikke den variabelen" og "for guds skyld du er ikke i riktig klasse engang!". Ved siden av dette finner jeg det nesten umulig å få oversikt over kode når jeg ikke har kontroll over skrollingen og fanene selv. Lite hjelper det at jeg må se på skjermen fra siden hvor gjenspeilingen gjør det lettere for meg å få oversikt over hva som foregår bak meg, enn over koden jeg skal prøve å jobbe med.

Jeg har stor respekt for alle som er flinke til å være den ikke-programmerende delen av parprogrammering. For meg er det en pine uten lide som ikke bare ødelegger dagen min, men vennskapet til stakkaren som må høre på meg mens han/hun programmerer.

Hva faen er egentlig en mandarin?

TEKST: ASLAK HOLLUND

ILLUSTRASJON: CARL ERIK FRIEDEMANN

Mange lesere vil nok med en gang tenke på den lille guloransje frukten som kommer til butikken omtrent samtidig som Nille begynner å selge julepynt.

Det blir ikke jul uten, tenker dere. Men nei, jeg er her for å fortelle deg at ditt liv er en løgn. Denne lille frukten, litt mindre enn en tennisball, litt bedre enn en engeltåre, er faktisk ikke en mandarin. Den er en klementin.

Mandarinene var den første lille sitrusfrukten importert til Norge, og kanskje er det derfor så mange fortsatt snubler. Men i 1963 kom altså klementinen til Norge, og i årene som fulgte tok den over som den dominerende vinterfrukten. De siste 20 årene har mandarinene vært nærmest umulig å oppdrive i kjedebutikkene.

Den herlige lille kulen du spiser i jula er altså en klementin, eller en citrus × clementina hvis man må ty til latinen. Citrus reticulata, eller mandarinene er en mindre frukt, med tykkere skall og kjøpere smak. Ja, den kan kanskje minne om en klementin, men bare om man sto 200 meter unna og nettopp hadde lamboa en flaske Fernet-Branca. Det er ikke at mandarinene ikke smaker godt, det er bare det at den ikke kan sammenlignes med det som bokstavelig talt er en liten ball solstråler

spart opp gjennom sommerens morgentimer, og levert til mørkeleie studenter en dag når det strengt tatt er altfor kaldt å gå til gløs, men man har obligatorisk oppmøte i ett eller annet fag man tok fordi det hadde lav strykprosent og ingen sa at foreleser rivaliserer en busstur gjennom Norge på langs uten strøm på mobil i kjedsomhet, og atpåtill har obligatorisk oppmøte kl. 8.15 torsdags morgen. Jeg er glad i klementin, jeg syns folk burde vite at det er klementin de spiser.

Eller det var i alle fall det jeg trodde. Klementinen ble utviklet i 1902 som en krysning mellom mandarin og pomerans, en sitrusfrukt jeg ikke har hatt gleden av å smake. Nå leser jeg at vi de siste par årene har begynt å importere mandariner fra Marokko med «klementinlignende» egenskaper. Det vil si at vi tydeligvis ikke lenger kan med god samvittighet korrigere de som feilaktig fratar klementinen dens fortjente ære. Informasjonen kommer fra kommunikasjonsansvarlig i Bama, Hanna Linnert via NRK.no. En skulle tro at informasjonen da er troverdig, men dette er en dame som i samme artikkel uttrykker at «Det ikke er så viktig om folk blander klementiner og mandariner». Pff. Jeg avventer blindsmaking på Online-kontoret og kommer til å fortsette å kjempe klementinens sak.

Vil du skrive for Offline?

Ruger du på ord og begreper i hjerneballet ditt som kan settes sammen til en helhetlig, lesbar tekst? Da ser Offline etter deg! Apene i redaksjonen er så vidt gode nok, så redaksjonen utvider horisontene ved å tilby eksterne artikler laget av vanlige dødelige.

Har du noe du vil vise verden?
Send inn til: redaksjonen@online.ntnu.no

Kjøp

Planet Online
på OW
i dag!

POUNDED IN THE BUTT

BY CHUCK TINGLES HOMOEROTIC LITTERATURE

Pounded in the Butt

Jeg savner dagene hvor man ikke trengte uroe seg for å få øvingene sine godkjent, betale husleie i tide eller bli tatt på rumpa av en gjenopplivet triceratops med en nettoinntekt på 1,3 milliarder kroner i året. Det var gode tider. Det var uskyldige tider.

La meg introdusere deg til Chuck Tingle. Unnskyld meg, Dr. Chuck Tingle. Dette er mannen bak de kjente klassikerne som Pounded In The Butt By My Own Butt, Bigfoot Pirates Haunt My Balls og, min personlige favoritt, I'm Gay For My Living Billionaire Jet Plane. Tingle skriver erotiske noveller og har de siste tre årene kvernet ut tilsvarende mesterverk i gjennomsnitt hver ellefte dag. Med andre ord, noe oftere enn jeg orker å skifte sengetøy. Unna vei, Mark Twain! Tilsvarende litterært geni har verden aldri sett maken til. Hvem er så denne mystiske mannen? Les videre og bli forført av Chuck Tingles slående fantasi og gripende forfatterskap.

I'm hot, I'm single, I'm ready to tingle!

Frem til i dag trodde du kanskje Fifty Shades var toppen av urealistisk erotisk litteratur, men du må nok tro om igjen. Tingles noveller er nemlig så nyskapende at de har sin egen betegnelse, nemlig "Tinglers". En Tingler er gjerne en kort, erotisk historie knyttet opp til dagsaktuelle temaer og konsepter som Bitcoin, Donald Trump eller Brexit. Dinosaurer og enhjørninger eller abstrakte konsepter som nektelse for klimaendring og konseptet om lineær tid er gjerne også involvert. Sjokkerende nok havner disse konseptene som regel opp i en eller annen rumpe underveis i historien, uavhengig av om hovedpersonen setter pris på slik behandling av sin gluteus maximus. Føler du deg forvirret? Det bør du være.

La meg utdype. Dette er ikke på nivå med erotikaen du setter deg ned med på en søndag formiddag med tortillas i den ene hånda og dopapir i den andre. Dette er erotikaen du hører på som lydbok, hvorpå du gjemmer deg i fosterstilling under senga til brannvesenet berger deg eller døden henter deg til et bedre sted. Leser du en Tingler, vil du fort innse

at setningen "I mean, it's not gay if it's a dude raptor and a dude human, right?" ikke på langt nær er det mest forstyrrende du kommer til å måtte fortrenge den dagen. På den lyse siden finnes det heldigvis en viss komisk verdi i å lese om et fremskyndet forhold mellom en astronaut og en overdrevent emosjonell velociraptor fra verdensrommet. Men mer behjelpelig kan jeg dog ikke være. En skildring av en Tingler er vanskeligere å høre på enn en stammende, døv-blind åtteåring som skal forklare alle fargene i regnbuen på under et halvt minutt. Vil du våge deg dypere inn i dette kaninhullet, må du gjøre det på egen hånd.

Ha mine barn, Chuck Tingle!

Du er kanskje mer interessert i mannen bak disse historiene, og ikke novellene selv. De er jo tross alt like sjarmerende som en statue laget av størknet kefir. Det er ikke hvem som helst som så livlig kan beskrive hvordan det er å ha seksuelle relasjoner til hele Englands parlamentsbygg eller hva som skjer når en fidget spinner får lyst på deg. Man må nemlig ha en god dose kreativitet, livserfaring og... en liten dose schizofreni, om skal man tro Chuck Tingles egen sønn, Jon Tingle. Jon holdt nemlig en Q&A på Reddit der han bekreftet at faren er en autistisk savant, samt lider av enkelte andre mentale lidelser. Like fullt forstår denne forførerens mester humoren i sine verk, så man skal ikke ha alt for dårlig samvittighet av å le av det som ellers kunne vært dypfølt litteratur. Og én ting til: Ikke at det er en godt skjult hemmelighet, men det viser seg også at Chuck Tingle kun er et pseudonym og ikke hans ekte identitet. Well played, Chuck. Well played indeed.

Dr. Tingle har også vært på ferde i andre obskure hjørner av internettet, men hans historie er like fullt et mysterium. Til tross for at Tingle ytrer seg

aktivt på Twitter, Youtube, podcasts og intervjuer, kommer ingen seg nærmere på å forstå hvem denne mannen virkelig er. Han påstår å ha gjennomført en doktorgrad i holistisk massasje ved DeVry University (studiet finnes ikke), å være Taekwondo grandmaster (tvilsomt), å være erkefiende med en magiker ved navn Ted Cobbler (som antagelig ikke er en magiker) og å reise gjennom dimensjoner mens han blir ett med konseptet om tid (hva i all verden). Et betydelig antall kritikere mener derfor at Chuck og hans sønn kun er satiriske fantasifigurer, en mulig realitet det er vanskelig å se bort ifra. Ekte eller ikke, Chuck Tingle er nok en betraktelig mer inspirerende forfatter enn undertegnede.

Four dimensional tingle tangle

Tingles innflytelse på verden rekker nok lenger enn du tror! Man skulle tro det eneste Tingle noen gang blir tildelt er besøksforbud, men der tar du nok feil. Forfatteren fikk nemlig boka si Space Raptor Butt Invasion nominert til en Hugo Award og brukte deretter sin nyvunnede profilerte plattform til å fremme sine progressive verdier og anti-rasistiske

idealer. Han har bygget opp en aldri så liten kult, som blant annet følger hans tøys og innsiktsfulle shitposting på Twitter. Tingle inspirerer også unge "buckaroos" til å "kiss the sky", hva nå enn det måtte bety. Denne mannen er en av de herligste og mest livsglade personene du noen gang kommer til å høre om.

Så vi vet kanskje ikke hvem Dr. Chuck Tingle er. Kanskje vi aldri får vite det. Betyr det virkelig noe? Denne mannen har fascinert mange mennesker til å utvide sin kreative horisont, på både godt og (i stor grad) vondt. Blant annet har noen fans lært seg å lage egne Tinglers mens andre har skapt DeepTingle, et nevralt nettverk som bruker maskinlæring til å skape dinosaurerotika på egen hånd. Hvor kult er ikke det? Du trenger nemlig ikke føle deg tiltrukket av enhjørninger eller Bigfoot for å nyte hans underlige verk. Alt du behøver er et åpent sinn, en god stol og femten minutter til å lese en sinnsyk erotisk novelle mens du dør av latter.

TEKST OG ILLUSTRASJON: PETER RYDBERG

Krydderkake
on the GO

Skapkokk?
Glad i mat?

Send oss
ditt bidrag på:
redaksjonen@online.ntnu.no

```
1. package main
2.
3. import (
4.     "fmt"
5.     "math/rand"
6.     "time"
7. )
8.
9. type Ingredient struct {
10.     Name      string
11.     Amount    float64
12.     Unit      string
13. }
14.
15. type Cake string
16.
17. func oven(dough []Ingredient, temperature int) Cake {
18.     time.Sleep(time.Minute * 35)
19.     return "Krydderkake"
20. }
21.
22. func main() {
23.     rand.Seed(time.Now().UnixNano())
24.     // Dry ingredients for cake
25.     dryCake := []Ingredient{
26.         Ingredient{"sukker", 500, "gram"},
27.         Ingredient{"hvetemel", 650, "gram"},
28.         Ingredient{"natron", 4, "ts"},
29.         Ingredient{"kanel", 4, "ts"},
30.         Ingredient{"kardemomme", 3, "ts"},
31.         Ingredient{"vaniljesukker", 1, "ts"},
32.     }
33.
34.     // Wet ingredients for cake
35.     wetCake := []Ingredient{
36.         Ingredient{"smeltet smor", 200, "gram"},
37.         Ingredient{"kefir", 1, "liter"},
38.     }
39.
40.     dough := make([]Ingredient, len(dryCake))
41.     copy(dough, dryCake)
42.
43.     // Shuffle dry ingredients
44.     for i := len(dough) - 1; i > 0; i-- {
45.         j := rand.Intn(i + 1)
46.         dough[i], dough[j] = dough[j], dough[i]
47.     }
48.
49.     for i := range wetCake {
50.         dough = append(dough, wetCake[i])
51.     }
52.
53.     // Mix again
54.     for i := len(dough) - 1; i > 0; i-- {
55.         j := rand.Intn(i + 1)
56.         dough[i], dough[j] = dough[j], dough[i]
57.     }
58.
59.     cake := oven(dough, 180)
60.
61.     fmt.Println("Mmmmm", cake, "er godt!")
62. }
```

Tett på: Tania Holst

Tania Holst (26) er fra Bærum og går førsteåret informatikk. Før hun begynte på informatikk studerte hun entreprenørskap, musikkdesign og drift og datasystemer. Tania har nettopp vært med å starte Onlines nye interessegruppe PodLine, og i den forbindelse møtte jeg henne for et intervju.

Hvorfor informatikk?

Fordi pappa er dataingeniør, så jeg har vokst opp med mye PC. I tillegg er jeg keen på jobb, hehe.

Drømmejobb?

Jobbe for Google, mest sannsynlig som utvikler. Eller for Elon Musk!

Python eller java?

Java.

Hvilken film liker du best/dårligst?

Skjønnheten og udyret. Definitivt. Den dårligste filmen må bli Interstellar. Mange kommer nok til å bli sure når jeg sier dette, men den var ikke så god. Og den røde fra 2001. Space Odyssey.

Hva er det beste med å være student?

Nye bekjente og alkohol. Jeg synes også det er gøy at vi har muligheten til å dra på bedriftspresentasjoner.

Hva får deg til å le mest?

Sykt dårlige jokes. At andre ler av sine egne dårlige jokes.

Hvis du kunne fått svaret på et hvilket som helst spørsmål, hva ville du spurt om?

Hvor liten er penisen til Trump?

Hva tenker du om at vi skal bytte fra p15?

Jeg liker det ikke fordi jeg har så gode minner herifra etter de jeg har blitt kjent med. P15 er jo mye av grunnen til at jeg har blitt kjent med de fra linja.

Hva er den verste/beste måten verden kan gå under på?

Zombie er den beste! I Zombieland forklares det hvorfor dette er best. Da dør først de feite, fordi de ikke klarer å løpe fra dem, også dør de dumme, fordi

de ikke husker å ta på seg bilbeltet eller noe sånt, og så de med langt hår, fordi Zombiene kan dra de bakover. Survival of the fittest! Den verste måten tror jeg ville vært oversvømmelse på hele jorda. Flodbølge over hele verden. Fordi jeg har en frykt for å drukne. Jeg tror det er den verste måten å dø på.

Hva er det første du gjør når atombombene faller?

Jeg antar at jeg dør? Jeg vet ikke hvor stor range atombomber har, men hvis jeg har ti minutter på å leve før den treffer meg så hadde jeg hatt sex. Cause I'm gonna go out with a bangbang.

Hva er PodLine?

Podline er en studentpodcast som ble laget fordi vi hadde lyst til å snakke dritt til mikrofonen. Vi tenker at det skal komme ut annenhver uke, litt usikker på hvilken dag enda, men mest sannsynlig fredag. Den er retta mot online, men alle temaene er ikke relatert til foreningen. Vi tar opp litt dagsaktuelle temaer og challenges og sånt. Også slikker vi deg i øret.

Hva kommer dere aldri til å snakke om i podcasten?

Jeg tror ikke vi har noen grense på hva vi kan snakke om, jeg tror det blir mye av alt. Vi har ikke noe filter! Men sykdommer og triste ting snakker vi nok ikke så mye om, det skal jo være en morsom podcast. Vi slikker deg i øret, vi skal ikke få deg til å grine.

Hvor kan man høre podcasten?

Soundcloud, iTunes, og egentlig alle steder du kan høre på podcast.

TEKST: ANNIKEN SYVERTSEN

FOTO: ENDRE ULBERG

